

EVIE WOODS

De
verhalen
verzamelaar

Vertaald door Arnout Brokking

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2024 Evie Woods

First published in Great Britain in ebook format by

HarperCollins Publishers 2024

All rights reserved

© 2025 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Oorspronkelijke titel *The Story Collector*

Vertaling Arnout Brokking

Omslagontwerp BruggnDesign/Lucy Bennett © HarperCollins Publishers Ltd 2024

Omslagbeeld © Laura Ranftlery / Arcangel Images, Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5371 4

ISBN 978 90 210 5372 1 (e-book)

ISBN 978 90 210 5432 2 (luisterboek)

NUR 302

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Al wordt het woud door wind gekust,
Ik blijf me van mijn woord bewust,
heb ver te gaan voordat ik rust,
heb ver te gaan voordat ik rust.

Robert Frost

Huize Thornwood

Waar nu Huize Thornwood staat, bevond zich ooit een eeuwenoud bos. Lord Hawley kocht het landgoed in 1882 als huwelijksgeschenk voor zijn vrouw en men zegt dat hij, voor de bouw begon, de opdracht gaf om alle bomen op het domein te kappen. Er groeide echter midden op het terrein een knoestige oude meidoorn. Een boom waarin feeën zouden huizen.

Men geloofde dat iedereen die de verwrongen bast beschadigde door onheil getroffen zou worden. Een zieneres uit de buurt gaf Hawley daarom het advies de boom niet aan te raken. Het Goede Volk zou immers wraak nemen op iedereen die hun woonplaats verstoorde.

Maar Lord Hawley was een geleerd man uit Surrey in Engeland en moest niets hebben van dit soort bijgeloof. De plannen voor zijn herenhuis werden opgesteld en hij beloofde zijn arbeiders rijkelijk te betalen om de klus te klaren. Toch weigerden de mannen uit de omgeving om mee te werken. Uiteindelijk moest Hawley mensen uit Engeland laten overkomen om de boom om te hakken. De zieneres had eindeloos veel tegenspoed voorspeld, maar de eerste paar jaar leek er in Huize Thornwood geen vuiltje aan de lucht.

Toen raakte Lady Hawley in verwachting van een tweeling. Ze werd vreselijk ziek en men vreesde voor haar leven. Gelukkig overleefden zij en de zuigelingen het, maar de echte ellende moest nog beginnen.

Een paar weken nadat ze geboren waren, begon de vrouw

des huizes zich vreemd te gedragen. Ze hield vol dat de kinderen niet van haar waren. Er werd een arts bij geroepen en in Thornwood deed het gerucht de ronde dat de vrouw aan histerie leed. De zieneres, echter, wist maar al te goed dat Lady Hawley's verstand niet verzwakt was. Als een moeder haar eigen kind niet meer herkende, kon dat maar één ding betekenen: een wisselkind. Het Goede Volk had eindelijk wraak genomen. Ze hadden de mensenkinderen meegenomen en ze vervangen door kwade, ziekelijke zieltjes. Als de wisselkinderen al zouden blijven leven, en dat was nog maar zeer de vraag, dan zouden ze valse, vernielzuchtige individuen worden, die overal waar ze kwamen verdriet en onvrede zouden zaaien.

Nog voordat de tweeling zijn eerste verjaardag vierde, wierp Lady Hawley zichzelf uit het bovenste raam van Huize Thornwood.

NEW YORK

25 december 2010

Zonder dat smakeloze keramieken schaap in de cadeauwinkel zou Sarah nooit van Thornwood gehoord hebben, laat staan dat ze op het vliegtuig naar Ierland zou zijn gestapt om daar de kerst door te brengen.

‘Heb je alles wat je nodig hebt?’ had Jack uiteindelijk gevraagd, na een uur stil te hebben toegekeken hoe ze haar laatste dingen bij elkaar raapte.

‘Ehm, ja, ik denk dat dit het wel zo’n beetje is,’ zei Sarah, terwijl ze om zich heen keek naar alle lege ruimte die ze achterliet. Het grootste deel van haar spullen was al verscheept en stond nu in dozen te wachten in een opslagbox in Massachusetts. ‘Nu heb je tenminste plek voor die snookertafel die je altijd al wilde hebben,’ voegde ze eraan toe. Ze probeerde vrolijk te klinken, maar ze had er spijt van zodra ze zichzelf hoorde. ‘Sorry, ik wilde niet...’

‘Het is oké,’ zei hij, terwijl hij haar arm lichtjes aanraakte. Toen glimlachte hij. ‘Ik weet ook niet wat ik zeggen moet, maar je hoeft echt niet te doen alsof, Sarah.’

Het zou zo makkelijk zijn om in zijn armen te vallen en haar pijn ergens diep te verbergen waar ze hem allebei niet meer konden vinden, maar dat had ze al geprobeerd en twee jaar later werkte het nog steeds niet. Ze leefden in een huis van onuitgesproken behoeften en onderdrukte emoties.

‘Weet je zeker dat je vandaag weg wilt? Ik bedoel, het is tenslotte kerst,’ zei hij, terwijl hij naar de trieste boom knikte

die in de hoek knipperend zijn best stond te doen. ‘Je kunt ook wachten tot na nieuwjaar...’

‘Maakt dat verschil dan? Of stellen we zo het onvermijdelijke alleen maar een beetje uit? Ik moet nu gaan, anders doe ik het nooit. Trouwens, je familie verwacht je voor hun grote “Natale Zaparelli”, dus jij kunt ook maar beter opschieten.’

Hij slaakte een lange, vermoeide zucht en stopte zijn handen in zijn zakken. Sarah vroeg zich bitter af wat hem meer stoorde: haar afwezigheid bij het kerstdiner van de Zaparelli-familie of dat hij hun moest uitleggen waarom ze er niet bij was.

‘Ik wou dat het niet zo hoefde te zijn.’ Jack verplaatste zijn gewicht van zijn ene voet naar de andere. Hij wist niet waar hij moest staan en uiteindelijk leunde hij maar tegen de dichtstbijzijnde muur als een ongewenst stuk in zijn kunstgalerij.

‘Kom op, Jack, dit kost me al mijn kracht. Wees niet zo soft, anders breek ik,’ zei Sarah terwijl ze haar tas en haar jas pakte.

‘Goed dan. Maak dat je wegkomt en laat ik je niet meer zien! Zo beter?’ vroeg hij met een halve glimlach.

‘Veel beter.’ Ze omhelsde hem, kort maar krachtig, en draaide zich om. ‘Ik bel je als ik veilig geland ben,’ riep ze en ze sleepte haar koffer achter zich aan naar buiten.

‘Misschien liever alleen een berichtje,’ zei hij en hij voegde er haast fluisterend aan toe: ‘Ik ben bang dat ik je anders ga smeken om terug te komen.’

Op Newark Airport was het een dag zoals elke andere, maar dan met een halfslachtige knipoog naar de aankomende feestdagen. Het deed Sarah denken aan die keer dat ze als kind met kerst in het ziekenhuis lag voor een blindedarmoperatie. De versleten versieringen herinnerden haar er toen alleen maar aan dat ze niet was waar ze wilde zijn en nu voelde de luchthaven hetzelfde aan. Waar gingen al die mensen om haar heen naartoe? Verlieten ze allemaal hun man? De meesten vierden waarschijnlijk niet eens Kerstmis. Was dit wat er hier elk jaar gebeurde, terwijl Sarah zich volpropte met kalkoen? Wat naïef

dat ze verondersteld had dat iedereen dezelfde tradities kende.

Haar zus, Meghan, zou waarschijnlijk rond deze tijd haar befaamde kerstpudding op tafel zetten. Sarah had hen liever niet tijdens de feestdagen lastiggevallen, maar de timing van je scheiding heb je niet altijd voor het kiezen. Drie jaar huwelijk had haar weinig gebracht. Om heel eerlijk te zijn, was haar leven alleen maar kleiner geworden sinds ze Jack had ontmoet. En nu het voorbij was, kon ze kiezen tussen weer bij haar ouders gaan wonen of de logeerkamer van haar zus. Niet echt een keuze: de mislukte dochter of de mislukte zus. Meghan was de minste van twee kwaden.

Sarah dwaalde afwezig door de cadeauwinkels. Ze hoopte zichzelf zo af te leiden van de steeds weerkerende gedachten aan wat Jack nu aan het doen zou zijn. Net als zij deed hij zijn best om zich groot te houden, maar ze wist dat hij zich vanbinnen net zo verloren voelde. Zij kon tenminste nog teruggaan naar Boston, weg van de vertrouwde, alledaagse dingen vol herinneringen aan hun leven samen. Ervan overtuigd dat een tijd bijkomen in haar geboortestad helend zou werken, had ze als een postduif meteen een vlucht naar huis geboekt.

Ze schudde de herinnering aan haar vertrek van zich af en besefte toen dat ze voor een vitrine stond vol met keramieken schapen. Ze moest al een hele tijd naar de beesten hebben staan staren, want de winkelbediende dacht dat ze er een wilde kopen en stapte op haar af.

‘Zijn ze niet superschattig?’ zei het jonge meisje met een overdreven opgemaakt gezicht en een neusring.

‘Ehm, ik denk het wel, als je van schapen houdt, tenminste,’ antwoordde Sarah, die niet onaardig wilde doen. ‘Welke winkel is dit precies?’

‘De Emerald Isle Gift Store. U krijgt tien procent korting met uw boardingpass van Aer Lingus,’ voegde ze eraan toe, alsof dit van invloed kon zijn op haar beslissing om iets te kopen. ‘Naar welk deel van Ierland gaat u?’

‘O nee, ik ga niet naar Ierland. Ik ga gewoon terug naar

Boston,' weerde Sarah haar verkooppraatje af. Ze wist dat er ergens Iers bloed in haar stamboom zat (geen verrassing in Boston) en had zichzelf altijd beloofd dat ze, als ze er ooit het geld voor zou hebben, eens naar Ierland toe zou gaan. Haar huwelijksreis had haar de perfecte gelegenheid geleken, maar Jack had betoogd dat twee weken op de Malediven veel romantischer waren dan bibberen op het vochtige en sombere Ierse platteland. Misschien had hij gelijk gehad, maar de mystiek en charme van de sprookjeskastelen die ze op haar telefoon had opgeslagen, raakten haar op een manier die aquamarijne wateren nooit voor elkaar kregen.

De jonge winkelassistente was ondertussen weer achter de toonbank gaan zitten en testte de rekbaarheid van haar kauwgom. Omdat het kerst was, had Sarah medelijden met haar en koos een nogal verschrikt uitziend schaap en een Ierse krant uit. Ze stond er nauwelijks bij stil dat ze ook een fles Ierse whisky onder haar arm stopte.

'Dank u vriendelijk, mevrouw, en fijne feestdagen!' Het meisje glimlachte, terwijl Sarah de cadeautas aannam en koers zette naar de vertrekhal.

Sarah haalde een kopje koffie en ging apart van de andere passagiers bij een raam zitten waar ze kon zien hoe de vliegtuigen bijgetankt werden. Het was zacht gaan sneeuwen en in de lichten van het vliegveld leek het alsof er vlekjes goud door de lucht dansten. Toen ze naar het bord keek, zag ze dat haar vlucht twee uur vertraging had. Ze opende de schroef-dop en voegde nonchalant een flinke hoeveelheid whisky aan haar papieren bekertje toe. Een medicinale hoeveelheid. De koffie was bitter, maar vermengd met de whisky vervulde hij haar met een geruststellende warmte. Het voelde allemaal zo onwerkelijk. Weten dat je je man gaat verlaten en het daadwerkelijk doen, zijn twee heel verschillende dingen. Het was of haar emoties nu pas de realiteit inhaalden. Ze draaide de dop weer van de fles en schonk zichzelf nog wat in.

Ze sliep slecht sinds 'De Verschrikkelijke Gebeurtenis', zoals

ze het nu noemde. Op de een of andere manier was het zo makkelijker om uit te spreken. Alsof ze zo de gevoelens kon indammen, zodat ze er niet uit konden. Naar bed gaan was als het kopen van een lot uit de loterij; sommige nachten won ze en pakte ze een paar uur slaap. Andere nachten, steeds vaker tegenwoordig, werd ze in blinde paniek wakker, nauwelijks in staat om te ademen.

‘Je lijdt aan een angststoornis,’ had haar dokter gezegd, met haar perfect gekapte haar en volkomen ongepaste hoge hakken. Ik bedoel, wat als er een noodgeval is? Stel dat er een noodgeval is, gaat ze dan op die hakken rennen? had Sarah zich afgevraagd, terwijl de uitleg van de dokter haar overspoelde. Het een naam geven maakte het niet beter. Ze had de pillen die haar werden aangeboden geweigerd. Jack had daar een andere mening over. Hij had over alles een mening en overstemde daarmee vaak de gedachten die Sarah zelf probeerde te hebben. Ze kreeg het advies om minder te drinken. Dat stukje had ze Jack niet verteld en op de een of andere manier had ze zichzelf ervan overtuigd dat dit meer algemeen advies was en niet echt van toepassing op haar. Ze wist gewoon dat als ze een tijdje alleen kon zijn, dat ze dan zichzelf wel weer op de been kon krijgen. Alleen zou ze in Boston niet alleen zijn. Het begon nu pas tot haar door te dringen dat de prijs van familiale steun meer vervelende bemoeienis was. Meer goedbedoelde platitudes van mensen die haar ‘beter’ wilden maken.

‘Nog een koffie, alstublieft,’ zei Sarah, terwijl ze bij de toonbank van Dunkin’ Donuts stond. Ze probeerde de barista niet in de ogen te kijken; hij kon de whisky vast ruiken. Niet dat het wat uitmaakte, ze was ruimschoots oud genoeg om alcohol te drinken. Maar toch sluimerde er een schuldgevoel dat ze niet kon verklaren. Ze dronk niet voor de lol of omdat ze vlieg angst had. Ze probeerde iets te vergeten. Ze rommelde in haar tas en zag de Ierse krant die ze daarnet gekocht had. Ze pakte hem eruit, gewoon om iets te bekijken, toen een foto

op de achterpagina haar aandacht trok. Een afbeelding van een prachtige meidoorn, vol kleine witte bloemen, die ergens in Ierland alleen langs een drukke weg stond. De kop boven het artikel luidde: DE FEEËNBOOM DIE EEN SNELWEG VERLEGDE.

‘Asjemenou!’ zei Sarah net iets te luid. Ze boog haar hoofd om zich op de woorden te kunnen concentreren.

De Raad van het graafschap Clare is eindelijk gezwicht voor lokale druk om de voorgestelde route van de nieuwe snelweg die momenteel wordt aangelegd te wijzigen. Hiermee wil men een heel bijzondere meidoorn beschermen. Ned Delaney, een plaatselijke folklorist en verhalenverteller, diende een bezwaar in met de mededeling dat de boom ‘een belangrijke ontmoetingsplaats is voor de feeën van Connacht en Munster’. Delaney (plaatselijk bekend als ‘de feeënfluisteraar’) hield vol dat het omhakken van de boom de kleine mensen ‘zou irriteren’ en onnoemelijk veel ellende zou veroorzaken voor iedereen die de weg gebruikte.

Sarah voelde zich ineens weer een tiener, in de vrachtwagen van haar vader, terwijl hij op het platteland stukken dood hout uit het bos verzamelde. Hij was een beetje een hippie, of een boomknuffelaar zoals de burens hem noemden, en hij had haar veel respect voor de natuur bijgebracht. Op rustige wegen liet hij haar soms de vrachtwagen besturen en dat voelde zo bevrijdend. Alleen zij tweeën, de weg voor zich en de bomen langs de route. Samen brachten ze uren door in zijn werkplaats en maakten dan scheve vogelhuisjes, pennenbakjes en alles wat maar van ruw hout en een paar roestige spijkers gemaakt kon worden. Hij had haar altijd aangemoedigd en liet haar zelfs plannen schetsen voor complexere projecten zoals kapstukken en boekenkasten. Die dagen in de werkplaats hadden haar ervan overtuigd dat ze kunst moest gaan studeren. Toen ze afstudeerde, had ze een hoofd vol dromen, maar haar leven in New York verliep op geen enkel vlak zoals gepland. Als kind uit een arbeidersgezin had ze zich altijd al een buitenbeentje

gevoeld in de kunstgalerieën van New York, maar nu voelde ze zich, voor het eerst, ook thuis niet meer op haar plek. Alleen al bij de gedachte aan de logeerkamer van haar zus en de tijd die ze daar zou doorbrengen, draaide haar maag zich om. Snel richtte ze haar aandacht weer op de krant.

De plaatselijke bewoners aarzelden om toe te geven dat ze echt in feite geloven, maar één bewoner vatte het algemene gevoel goed samen: 'Je kunt beter het zekere voor het onzekere nemen.'

Sarah knipperde met haar ogen en schudde haar hoofd. Kon dit echt? In deze tijd? Ze draaide de krant om en controleerde of het wel een echte krant was en niet een of andere grap. Toen begon ze in zichzelf te glimlachen en dacht weer aan haar vader en hoe geweldig hij dit zou vinden. Haar moeder daarentegen had geen tijd voor zulke onbenulligheden. Haar moeder en haar zus Meghan waren de praktische mensen in het gezin. Sarah en haar vader de dromers. Tenminste, dat was ze geweest. Na 'De Verschrikkelijke Gebeurtenis' leek het of alle magie uit haar was weggesijpeld. Misschien was Ierland de plek waar ze die weer kon terugvinden?

Toen ze aan haar tafeltje bij Dunkin' Donuts over de hal uitkeek, realiseerde ze zich dat ze behoorlijk ver van haar eigen gate was afgedwaald. In plaats daarvan bevond ze zich recht voor de vertrekhal van Aer Lingus. Vluchtnummer EI401 naar Shannon knipperde op het scherm. Op een nabijgelegen muur toonde een advertentie de opmerkelijke kliffen van Moher, die majestueus uittorenden boven de woeste Atlantische Oceaan, met daaronder de slogan: IERLAND – HET LAND VAN DUIZEND KEER WELKOM.

Iets in haar binnenste verschoof en kwam tot rust. De beslissing was genomen. Het stond eigenlijk al vast sinds het moment dat ze dat maffe schap had gezien.

Sarah schrok wakker toen de wielen van het vliegtuig de tarmac raakten. Verdwaasd keek ze uit het raampje. Het was moeilijk te zien of het dag of nacht was, want de stortregen sloeg zo hard tegen het glas dat ze bijna niets zag.

‘Heb jij even geluk dat je daar doorheen bent geslapen,’ klonk een zangerig Iers accent naast haar.

Ze keek opzij en zag de vriendelijke glimlach van haar buurvrouw, die net haar haaknaald en een grote bol wol inpakte.

‘Ik heb af en toe een steek laten vallen, dat kan ik je wel vertellen!’ vertrouwde de vrouw haar toe. ‘Even was ik bang dat de wind het vliegtuig omver zou blazen, maar jij hebt de hele tijd heerlijk geslapen, bofkont.’

Sarah deed een poging zichzelf te herpakken en stiekem het kwijlspoor van haar wang te vegen. Ze voelde zich helemaal uitgedroogd en haar hoofd bonkte alsof er iemand een drillboor op haar slapen had gezet.

‘Sorry dat ik zulk slecht gezelschap ben geweest,’ zei ze, terwijl ze haar eigenzinnige haar terug probeerde te dwingen in iets wat op een bob leek.

‘O, maak je daar maar geen zorgen over, je had de rust duidelijk nodig, en bovendien heb ik altijd nog mijn haakwerk om me gezelschap te houden. Sterker nog,’ zei de vrouw, terwijl ze haar tas weer in dook, ‘vrolijk kerstfeest!’ Ze haalde een muts tevoorschijn. ‘Ik heb er tijdens de vlucht acht af gekregen.’ Het was een perfect gehaakte muts in een mooie bessentint.

Trots overhandigde ze hem aan Sarah.

‘Dat meen je niet. Heb je de hele tijd gehaakt?’

‘Ik zou niet zonder kunnen. Het houdt me rustig en god weet dat ik vliegen haat, dus zo kom ik de tijd een beetje door.’

Sarah deed de muts op. Hij paste haar perfect.

‘Heel erg bedankt, dat is echt heel aardig van u.’ Sarah beseftte dat ze New York definitief achter zich had gelaten. Mensen maakten daar nauwelijks oogcontact, laat staan dat ze elkaar handgemaakte cadeaus gaven.

‘Mijn zwager komt me ophalen, dus als je een lift nodig hebt...’ zei Sarah, die graag iets terug wilde doen.

‘Nee, dank je. Dat is nergens voor nodig. Ik neem zo de bus van Shannon rechtstreeks naar Ennis, dus het komt wel goed, liefde,’ antwoordde ze.

Sarah had geen idee waar de vrouw het over had. Shannon en Ennis klonken haar niet bekend in de oren. Ze kwam vast van ergens buiten Boston. Maar Sarah had geen zin in een nodeloze discussie over hoe je het best de stad uit kwam, dus daarom knikte ze maar beleefd en ging op zoek naar een pakje zakdoekjes in haar tas.

Ondertussen kondigde de piloot kalm aan dat het kwart voor zeven ’s ochtends lokale tijd was en dat de temperatuur een kille drie graden Celsius bedroeg (wat dat ook in Fahrenheit mocht betekenen).

Vreemd genoeg zei ook hij iets over Shannon.

‘O mijn god!’ riep ze.

‘Maak je geen zorgen, liefde, veel kouder dan New York kan het hier niet zijn,’ verzekerde haar metgezel haar.

‘Waar zijn we?’ bracht ze hijgend uit, terwijl ze de arm van de vrouw vastpakte.

‘Wat? Ierland, schat, ik zei het al, je sliep als een varkentje in een berg met stro!’

Een misselijkmakend gevoel dat Sarah maar al te goed kende, be kroop haar. Koud zweet en het onbehaaglijke gevoel dat haar bloed vol knettersnoep zat. Langzaam begon het tot haar

door te dringen – de schapen, de whisky, het groene klaverlogo op het vliegtuig. En iets over een boom?

‘We zijn niet in Boston, nietwaar?’

‘Weet je het niet meer, mop? Nou, je was misschien ook wel een beetje aangeschoten. Om eerlijk te zijn denk ik dat de stewardess je alleen maar aan boord liet om je stil te krijgen!’

‘O nee.’ Sarah kneep haar ogen dicht en probeerde de deur naar haar gesloten geheugen open te wrikken. Ze herinnerde zich hoe ze had moeten lachen, dat ze misschien wat mensen ‘*Top of the morning*’ had gewenst, maar niet meer dan dat.

‘Hoe ben ik eigenlijk aan een kaartje gekomen?’ Sarah schudde haar hoofd, maar nog steeds kwamen er geen herinneringen los.

‘Je vertelde dat je stand-by vloog. En ze waren maar al te blij met een gevulde stoel. Het vliegtuig is halfleeg.’ De vrouw pakte haar breiwerk in en vertrok met al haar waardevolle informatie.

Toen Sarah uit het raam keek, zag ze alleen maar duisternis en de vage lichten van het vliegveld in de regen. Nee, dit was duidelijk niet Logan International. Ze haalde haar mobiele telefoon uit haar tas, zette hem aan en belde meteen Meghan.

‘Het spijt me zo, Meghan,’ begon ze berouwvol.

‘Het is je geraden. Die arme Greg heeft gisteravond uren bij het vliegveld op je gewacht. Op eerste kerstdag, Sarah! Wat is er verdomme aan de hand? Heb je mijn berichten niet gekregen? Heb je toch besloten om bij Jack te blijven?’

Het vliegtuig kwam eindelijk tot stilstand en de passagiers om haar heen klikten hun gordels los en begonnen de kastjes boven hun hoofd open te trekken. Sarah legde haar vrije hand over haar oor tegen het lawaai.

‘Nee, ik...’ Ze aarzelde. Sarah wist dat ze haar zus op zijn minst een verklaring schuldig was, maar ze schaamde zich om te vertellen wat ze had gedaan. ‘Ik ben niet in New York,’ zei ze uiteindelijk.

‘Nou, je bent ook niet in Boston, zoveel mag duidelijk zijn!’ snauwde Meghan.

Ondertussen voegde de dame met de mutsen zich bij de rij passagiers die op het punt stonden het vliegtuig te verlaten. Ze gaf Sarah een ondersteunende duim omhoog. Blijkbaar had deze vreemde vrouw meer vertrouwen in haar dan zichzelf.

‘Luister, Meghan, ik moest er even tussenuit. Ik dacht dat het misschien goed zou zijn om een tijdje alleen te zijn. Om zelf even wat dingen op een rijtje te zetten.’ Dit klonk goed, verzekerde Sarah zichzelf. Het klonk als een coherent plan.

‘Daar had je wat mij betreft ook best aan kunnen denken voordat ik de hele kerstavond aan de slag ging met het klaar-
maken van je kamer. En daarna de helft van eerste kerstdag met het bellen van luchtvaartmaatschappijen. Hoe kun je zo onachtzaam zijn? Dat is niets voor jou,’ antwoordde Meghan.

‘Oké, je hebt gelijk, dat verdiende ik. Ik heb gewoon... Het was een opwelling. Ik wist zelf niet eens wat ik deed tot ik in het vliegtuig zat en in slaap viel en...’

‘Je hebt dus wel een vlucht genomen, waarheen?’

‘Ehm, nou, ik ben dus in Ierland.’ IJzige stilte aan de andere kant van de lijn. ‘En mocht dit je een beter gevoel geven: het lijkt erop dat ik midden in een orkaan ben geland,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze naar een strak staande windzak keek.

‘Sarah, waar ben je mee bezig?’ kwam het afgemeten antwoord van haar zus.

‘Tja, zomaar een gok, maar ik denk misschien een mid-lifecrisis?’

‘Dat is niet grappig.’

‘Ben ik het niet mee eens. Ik zou het zelfs het eerste echt grappige moment in de afgelopen twee jaar willen noemen. In feite is het hilarisch. Ik ben net aangekomen in een land waar ik niets of niemand ken, en notabene met Kerstmis. Ik heb geen idee waar ik heen ga of wat ik hier ga doen, en dan nog iets...’

Sarah merkte plotseling dat er een stewardess bij haar stoel

stond, die haar een vermoeide glimlach toewierp. Sarah keek op en besepte dat het hele vliegtuig leeg was, op haar en de overgebleven bemanningsleden na. ‘Luister, Meghan, ik moet van boord. Ik bel je zodra ik gesetteld ben.’

‘Waar?’ riep Meghan geërgerd.

‘Nou, in Ierland, dus.’

‘Wil je daarmee zeggen dat je niet eens weet in welk deel van Ierland je bent?’ Meghans stem schoot beschuldigend omhoog.

‘Sorry, de verbinding... je valt weg...’ Ze hoorde nog half iets over hoe bezorgd iedereen wel niet om haar was en hing toen op. Direct voelde ze dat dat het juiste was om te doen.

In de terminal sleepte Sarah haar ene, hemelsblauwe koffer achter zich aan door de gang. De rest van haar spullen had ze in een verhuiswagen geladen. Die zou zo ongeveer nu bij Meghan aan moeten komen.

‘Waar ben ik in hemelsnaam mee bezig?’ fluisterde ze tegen zichzelf.

De aankomsthal was verlaten, op twee moe uitzierende mannen na. Ze droegen fluo-jassen en leunden tegen de balie van de douane.

‘Hebt u iets aan te geven, mevrouw?’ vroeg de grootste met een diepe baritonstem.

Sarah kon niets bedenken om aan te geven, behalve dat ze nu officieel dakloos was, dus besloot ze haar mond maar te houden. Toen ze door de schuifdeuren naar buiten liep, sloeg de teleurstelling toe, ze had het gevoel dat iemand haar hard in haar onderbuik had gestompt. Niet dat ze had verwacht dat er iemand zou zijn, maar het besef dat ze ergens was waar niemand het iets kon schelen of ze alleen was of niet, deed toch pijn. ‘Wat voor een domme gans reist er nu ook met Kerstmis in haar eentje naar het buitenland?’ vroeg ze zich bitter af. Toch zat er niets anders op dan nu door te gaan. Een lekker warme hotelkamer, met een heet bad en heerlijk eten zou de donkere lucht vanzelf wat klaren, verzekerde ze zichzelf.

In de koude wind knoopte ze met moeite haar jas dicht en trok haar nieuwe muts over haar oren. Snel waaide ze de parkeerplaats over naar de receptie van het hotel aan de overkant. Tot haar opluchting stond er een lange, deftig uitzierende man op om haar te begroeten. Hij had de behendigheid van Fred Astaire.

‘Van harte welkom in het Shannon Airport Hotel. Hoe kan ik u van dienst zijn?’ ratelde hij met geoefend gemak.

‘Hoi, Marcus,’ zei ze, terwijl ze zijn naamplaatje las. ‘Ik heb een kamer nodig. Alleen voor vannacht, alsjeblieft. En als je me kunt vertellen waar ik ontbijt kan krijgen, zou dat geweldig zijn.’

‘O,’ zei hij, lucht door zijn tanden zuigend, ‘helaas hebben we vanavond geen kamers, mevrouw, maar ik kan u een tweepersoonskamer voor morgenavond aanbieden?’

‘Dat meen je toch niet? Hoe kun je volgeboekt zijn als het hier zowat een spookstad is?’

‘O nee, we zijn niet volgeboekt, maar er is een klein probleem met de waterleiding. We hebben op twee verdiepingen de slaapkamers moeten sluiten totdat het opgelost is,’ legde hij uit.

Sarah liet zich onderuitzakken in een van de leren kuipstoelen met uitzicht op de parkeerplaats. Ondanks het feit dat ze het grootste deel van de vlucht had geslapen, voelde ze zich nog steeds een emotioneel wrak. Een emotioneel wrak met een gierende kater.

‘Normaal gesproken ben ik niet...’ Ze viel stil.

‘Natuurlijk, het is de tijd van het jaar, het maakt ons allemaal een beetje anders dan anders, nietwaar?’ Hij stapte achter de receptie vandaan en beoordeelde de situatie snel. ‘Goed, komt u maar mee.’

‘Wat? Waarheen?’ Maar hij liep al met grote passen door de lobby naar een deur met het opschrift: EETKAMER.

Niet veel later zat Sarah aan een tafel met een groot bord voor haar neus volgeladen met spek, worst, ei en sodabrood.

Eindelijk voelde ze zich een beetje ontspannen. Marcus bracht haar een grote pot thee en twee kopjes op een dienblad.

‘Marcus O’Brien, tot uw dienst,’ zei hij op formele toon.

‘Sarah Harper,’ antwoordde ze, terwijl ze hem haar hand aanbood. ‘Waar is iedereen?’

‘Minimale bezetting vanwege Kerstmis,’ zei Marcus en ondertussen schonk hij een teerzwarte vloeistof in haar kopje. ‘Maar wat brengt u naar de Banner op Stephanusdag?’

‘De Banner?’ echode ze. En wie was in hemelsnaam Stephanus, vroeg ze zich af. De cultuurschok was al voelbaar.

‘O, het is eigenlijk meer een bijnaam, HUP BANNER HUP!’ zei hij, terwijl hij met zijn slungelige armen in het rond zwaaide. ‘Laat ook maar,’ zei hij toen hij haar lege blik registreerde.

‘Zou je me geloven als ik je vertelde dat een krantenartikel over een feeënboom me hierheen heeft geleid?’

‘De meidoorn, natuurlijk. Bent u journalist?’

Geweldig, dacht ze, hij geloofde het wel. Ze had een dekmantel. Alles was beter dan de waarheid.

‘Niet echt. Dit is trouwens heerlijk. Zoiets heb ik thuis nog nooit geproefd,’ zei ze terwijl ze nog wat boter op haar sodabrood smeerde. Ook haar kater was als bij toverslag verdwenen.

‘Als u hier geen goed Iers ontbijt kunt krijgen, kunnen we net zo goed allemaal inpakken en naar huis gaan!’ Hij verontschuldigde zich met vakkundige hoffelijkheid en vertrok om wat hotelzaken te gaan regelen. Onderweg naar de receptie veegde hij nog snel met zijn vinger langs de tafels om ze op stof te controleren.

Sarah maakte van de rust gebruik om haar gedachten wat te ordenen. Die bestonden voornamelijk uit opluchting, omdat ze Marcus tegen het lijf was gelopen. Soms had je gewoon iemand nodig die voor je zorgde, vooral na een avond whisky drinken en een vliegticket naar Ierland kopen. Ze begon te geloven dat deze overhaaste beslissing misschien toch niet zo slecht was geweest. Misschien kon ze een week of twee vakantie nemen; genieten van het land en van de mensen (zeker

als ze allemaal zo aardig waren als Marcus) en dan met een opgeruimd hoofd weer terugkeren naar huis.

‘U hebt geluk,’ zei Marcus, toen hij de eetkamer weer in kwam lopen. ‘Ik heb de perfecte plek gevonden in het dorp,’ ging hij verder en hij wreef in zijn handen.

‘Het dorp?’ Sarah vroeg zich af hoe groot de overgang van New York precies zou zijn.

‘Thornwood. Ongeveer twintig minuten met de auto hiervandaan. Het is “een thuis ver van huis”, zoals we dat noemen.’

Ze kon alleen maar glimlachen; een thuis ver van huis was precies wat ze nodig had.

Terwijl ze door een landschap van stenen muren en groene velden reden, moest Sarah stiekem grijnzen om Marcus’ leren rijhandschoenen. Alles wat hij deed was zo correct en zo netjes.

‘Je had me echt niet hoeven brengen, hoor. Ik had ook een taxi kunnen nemen,’ zei ze terwijl ze over een rotonde gleden.

‘Het is geen moeite. Als het hotel volgeboekt is, sturen we vaker mensen hiernaartoe. Het is een klein dorp, maar er komen ook veel toeristen, dus dat houdt ons wel bezig. U zei dat u uit Boston kwam?’ vroeg hij en hij verzette de versnellingspook met geoeffend gemak.

‘Klopt. Al woon ik alweer een tijd in Manhattan... Een paar jaar al. Samen met mijn...’ Ze haperde, werd overspoeld door herinneringen. ‘Met mijn man. Met Jack.’

Marcus O’Brien had de nodige mensenkennis opgedaan in zijn dertig jaar als hotelmanager. Met gemak stuurde hij het gesprek naar veiliger vaarwater en hij praatte ontspannen verder over allerlei verschillende onderwerpen. Sarah was onder de indruk van zijn talent om een heel gesprek in zijn eentje te voeren, zonder dat zij enige moeite hoefde te doen.

Marcus had niet overdreven over de afstand naar of de grootte van Thornwood. Toen de auto over een steile boogbrug rolde, zag Sarah tot haar verbazing dat ‘het dorp’ uit niet meer bestond dan een paar huisjes, een winkel, een pub en

een schilderachtig kerkje dat over de rivier uitkeek. In plaats van moderne straatverlichting stond het dorp vol ouderwetse gietijzeren lantaarns, die allemaal feestelijk versierd waren met rode strikken. Het geheel zag er perfect onderhouden en verzorgd uit. De winkelpuizen waren in felle kleuren geschilderd en in de bloembakken pronkte het groen.

‘Ik moet het je nageven, Marcus, dit is inderdaad een heel mooi dorpje,’ zei ze uiteindelijk.

‘Tja, we zijn er erg trots op en we hebben een zeer succesvol Opperuimd Staat Netjes Comité,’ antwoordde hij.

‘Laat me raden, daar ben jij vast voorzitter van?’ grapte ze vriendelijk.

‘Vicevoorzitter, maar wat niet is, kan nog komen,’ zei hij en hij tikte tegen zijn neus.

‘Wel,’ kondigde hij aan, toen ze aankwamen bij een mooi stenen huis, bewaakt door twee laurierbomen vol feeëriek lichtjes. ‘Het is geen hotel, maar ik hoop dat je er een beetje voor openstaat.’

‘Het ziet er prachtig uit, is het een pension?’

‘O, nee, dit is niet waar je zult verblijven. De eigenaar woont hier,’ legde hij uit.

‘De eigenaar?’ Werkelijk niets leek hier simpel te gaan. Je moest van A naar C om bij B te komen, wat dan waarschijnlijk ook weer helemaal niet de plek was die je oorspronkelijk zocht.

‘Ja, meneer Sweeney, hij verhuurt een juweeltje van een huisje verderop,’ zei hij, waarna hij haar reactie peilde.

‘Klinkt... erg... rustiek!’ antwoordde ze, terwijl ze stiekem hoopte dat er wel warm water zou zijn.

‘O, dat zeker. Een en al “authentieke elementen”.’

Dat klonk als een eufemisme voor koud en vochtig, maar Sarah hield haar bedenkingen voor zich.

Marcus stond erop om met haar mee naar de voordeur te lopen. Aan de deur hing een pracht van een hulstkrans. Door het raam zag Sarah de lichtjes van een kerstboom schitteren en

ze hoopte dat ze deze mensen niet te veel zouden verstoren. In het gekleurde glas aan de zijkant van de deur verscheen een silhouet en het volgende moment werden ze begroet door een torenhoge man met grijs haar, een rozig gezicht en een stevige neus.

‘Marcus,’ zei hij en hij schudde diens hand.

‘Hallo, Brian, hoe gaat het?’ vroeg Marcus, maar voordat de man de kans kreeg om te antwoorden, ging hij alweer verder. ‘Enorm bedankt dat je ons op zo’n korte termijn uit de brand wilde helpen. Je bent een held.’ Hij raakte Sarahs arm aan. ‘Dan laat ik jullie nu maar. Anders ben ik vast te veel.’

Terwijl Sarah de hand schudde van meneer Sweeney, haalde Marcus haar koffer uit de kofferbak. Hij stond erop. Zolang Marcus dienst had, hoefde geen enkele gast zijn eigen bagage te dragen.

‘U redt het verder toch wel, hè?’ vroeg hij, toen hij klaar was. Het klonk alsof hij tegen een kind praatte. ‘Natuurlijk,’ zei hij, als antwoord op zijn eigen vraag.

En even plots als Marcus was verschenen, was hij om de hoek verdwenen. Sarah en haar nieuwe kennis bleven achter in een ongemakkelijke stilte.

‘Ik pak even de sleutels,’ zei Sweeney, die niet zo energiek was als haar vorige metgezel.

‘Het spijt me dat ik zomaar binnerval tijdens kerst.’

‘Tja, die is nu voorbij,’ zei hij pragmatisch. ‘Kom. Het is niet ver, maar ik betwijfel of je zin hebt om je koffer door deze noordwester te slepen.’

Brian Sweeney was het tegenovergestelde van Marcus. Hij was kalm en ongehaast en spaarzaam met woorden. Hij had een terughoudendheid die het zelfs moeilijk maakte om over koetjes en kalfjes te praten.

Ze zaten in een aftands uitzierende jeep met aangekoekte modder en mest op de flanken. Het duurde even, maar uiteindelijk sloeg de motor sputterend aan en reden ze de weg op, langs de kerk en terug over de brug. De weg splitste en

Sweeney sloeg links af de smallere van de twee wegen op.

‘Is dit een eenrichtingsweg?’ vroeg Sarah. Haar chauffeur lachte hartelijk. Er waren geen wegmarkeringen, alleen een nauwelijks zichtbare rand asfalt als een ruggengraat in het midden van de weg. Het leek wel de rug van een slapend prehistorisch dier. Voor nu, althans. ‘Dat meen je niet; hoe passeren twee auto’s elkaar hier in godsnaam?’

‘Doen ze niet. Een van de twee moet achteruit tot ze bij een parkeerplaats of de ingang van een veld langs elkaar kunnen,’ zei hij. Hij verzekerde Sarah dat dit op het platteland doodnormaal was.

De autoverwarming blies verwoed warme lucht in haar gezicht, waardoor Sarah zich slaperig en een beetje misselijk begon te voelen. De zon was tevoorschijn gekomen, maar na de afgelopen nacht lag over alles een glinsterend laagje regen en rijp. Links van haar zag ze een groot naaldbomenbos, waarboven de top van een heuvel uitstak.

‘Wat is daar?’ vroeg Sarah, terwijl ze naar de groene heuvels wees.

‘Dat is Cnoc na Sí,’ zei hij. ‘Prachtige plek om te wandelen.’

‘*Canuck na Shee?*’ probeerde Sarah de vreemde Gaelische klanken na te doen.

‘Het betekent feeënheuvel,’ vertaalde hij.

‘Echt waar?’

‘Echt waar. “Cnoc” betekent heuvel en “Sí” is Iers voor feeën. Of dacht je dat we dit allemaal verzonnen voor toeristen?’ zei hij met een knipoog. Ze was blij om te zien dat hij een beetje aan het ontdooien was.

Ze daalden een stukje af en het uitzicht werd wijder. Een stukje verderop zag Sarah het riviertje van het dorp dat langs een eenzaam huisje stroomde, trots en waardig op zijn eigen lapje grond, omzoomd door een witgekalkt stenen muurtje. Sweeney hield halt bij de lage, blauwe poort en wierp een snelle blik op Sarah om haar reactie te peilen.

‘Welkom in Butlers Cottage. Het rieten dak is net nieuw

gedekt en weet je, in tegenstelling tot wat mensen misschien denken, is riet erg warm,’ merkte hij op.

Sarah had geen verdere argumenten nodig. Het huisje leek wel afkomstig van een ansichtkaart. Het was witgeschilderd, met alleen een gelijkvloers en een keurig afgezet rieten dak in een prachtig geschulpte vorm. Voorzichtig liepen ze het ijzige tuinpad op. Een legpuzzel van plavuizen bracht hen tot de voordeur. Die had een bijpassende blauwe kleur. Terwijl Sweeney de sleutel in het slot stak, merkte Sarah op dat de deur uit twee delen bestond.

‘O ja, het is een originele halve deur,’ legde hij uit, in zijn rol als gids kruipend. ‘Een prima manier om lucht naar binnen te laten en viervoeters buiten te houden.’ Bij het zien van Sarahs gezicht vervolgde hij: ‘Tegen een halve deur leunen is je tijd goed benutten, zeggen ze altijd. Maar leunen tegen een open deur is tijdverspilling.’

Marcus had gelijk over de authentieke kenmerken; het voelde alsof Sarah terug in de tijd stapte.

‘Wanneer is het huis gebouwd?’

‘O, waarschijnlijk ergens halverwege de negentiende eeuw. Mijn zoon heeft het in de jaren negentig gekocht, maar we noemen het nog steeds Butlers Cottage. Zo gaat dat hier; de Butlers hebben dit huisje gebouwd en meer dan een eeuw lang hier het land bewerkt, dus het zal altijd Butlers Cottage blijven. Het is min of meer één ruimte,’ ging hij verder, ‘maar voor jou zal het voldoende zijn.’

Het plafond was tot aan de dakspanten open, waardoor het huis licht en luchtig aanvoelde. Sarah was opgelucht toen ze een kleine maar moderne keuken in landelijke stijl zag. De keuken had een verzonken porseleinen gootsteen en aan de tegenoverliggende muur zag ze een reusachtige open haard met twee knusse zetels, bekleed met geruite stof. Een piepklein raampje met vier vierkante ruitjes keek uit op een achtertuin. O ja, het huis had zeker charme.

‘Dit is wat we vroeger de “achterkamer” noemden,’ ging

hij verder en hij trok de deur naast de haard open. Erachter stond een tweepersoonsbed met een zelfgemaakte lappendeken erover.

‘Kan ik dit wel betalen?’ vroeg ze hardop. Ze was plots bezorgd dat haar budget misschien niet toereikend zou zijn.

‘Ik hoop het,’ zei hij lachend toen hij de blik op Sarahs gezicht zag. ‘Het is toch laagseizoen, we kunnen vast wel een deal sluiten,’ verzekerde hij haar. ‘Maar het hangt er natuurlijk vanaf hoelang je wilt blijven...?’ Hij liet een pauze vallen.

‘Misschien een week of twee. Ik ben m’n stamboom aan het onderzoeken,’ loog ze en ze kromp ineen bij het cliché.

‘Prima. Dan laat ik je maar. Mijn zoon heeft wat spulletjes klaargezet, thee en dergelijke,’ zei hij. ‘Je vindt ze wel.’ En zonder veel verdere omhaal verdween hij. De stilte die hij achterliet stond in scherp contrast met alles wat er die dag gebeurd was.

‘Hallo, Butlers Cottage’, fluisterde Sarah zacht, terwijl ze haar laarzen uittrok en haar nieuwe thuis bekeek.

Ze kon zich niet herinneren wanneer ze voor het laatst zoiets impulsiefs had gedaan, iets puur en alleen voor zichzelf. Ze verwachtte elk moment dat de paniek zou toeslaan, maar toen ze haar nieuwe omgeving in zich opnam, voelde ze alleen maar blijdschap. Misschien, dacht ze, is dit hoe het voelt als je je hart volgt.